

Plato en 'Echte kennis'

“En de ziel bemerkt dat alles door de zintuigen gelogenstraft kan worden wat er maar beredeneerd en aangetoond wordt, en zorgt ervoor dat het een volledige radeloosheid in elke mens teweeg brengt. (Plato in: *Echte kennis*, uit *De zevende brief*)”.

In zijn *zevende brief* nam Plato als voorbeeld een cirkel om aan te tonen dat de werkelijkheid zich anders voordoet dan dat die is. Een cirkel is niet zomaar de cirkel die de wiskundigen ons als 'de' werkelijkheid voorhouden omdat, zegt Plato, de zintuigen ons misleiden. Kennis ontleent aan die werkelijkheid is dientengevolge geen echte kennis. De gewone cirkel kan altijd nog geraakt worden door de rechte lijn. En als leeg punt heeft de cirkel nog steeds het attribuut leeg en dus definiëren wij, met Plato zoals we verderop zullen zien, de cirkel als zijnde de singulariteit H die verdwijnt op het moment dat die verschijnt. H is dus een soort van nietsigheid (le rien of nothingness) die, net als de pijl van Parmenides, stilstaat. Dat gegeven en de daarbij de bijbehorende logica van de als tijdsdenkers te boek staande Eleaten drijft elke beta-wetenschapper gegarandeerd tot wanhoop. Het advies van Plato was daarom die logica vooral niet op papier te zetten. Via Socrates, sofist pur sang, deed hij dat natuurlijk toch en het is aan ons om die logica met een paar algoritmes boven tafel te krijgen. De plaats waar het non-deeltje H als soort van Majorana deeltje actief is duiden we daarvoor symbolisch aan met het teken O. En het is dus uit het symbool 0 van waaruit alles als illusie tevoorschijn komt (Bhaskara I).

Plato heeft in zijn tijd met behulp van de cirkel alle facetten van de kennis gedefinieerd. Wij vermoeden dat hij om die reden al wist dat een ideale cirkel 'in het niets' slechts met behulp van energie in een gesloten systeem kon worden opgebouwd. Dat betekent dat elke andere cirkel slecht gelijkenis met die ideale cirkel kan vertonen omdat het afgeleide beeld opgebouwd wordt door zintuiglijke interferentie met dat gesloten systeem. Die interferentie kan bovendien slechts indirect door middel van scalaire inductie energie plaatsvinden. De idee van de Ouroboros, Plato was er vertrouwd mee, geeft een voorbeeld van zo'n interferentie. Onze zintuiglijke interferentie vindt plaats in 3-D en de hierboven gegeven definitie van H voorspelt dan dat zijn 4-D negatieve scalaire surplus energie (Calorie of Joule) teruggekoppeld moet worden als 2-D positieve, kinetische surplus energie (Joule) om H in 3-D te laten verdwijnen op het moment dat die verschijnt. Met een eenvoudig algoritme kan worden aangetoond dat die surplus absoluut gezien gelijk is aan $4\Delta H$ (appendix ¹), algoritmes 1,2)). Die $4\Delta H$ terugkoppeling is namelijk logisch voor een gesloten 4-D 3-Sphere. Door interventie in 3-D ontstaat vervolgens de illusie van een 2-D cirkel met semi-omtrek Pi, en een virtuele anti-ruimte (de anti illusie) met semi-omtrek e (appendix ²), algoritmes 3,4)). Die logaritme geeft aan dat het 'tot stand komen' van de cirkel een natuurlijk proces is. De gelijktijdig tot stand komende constanten Pi en e zijn echter *niet exact gelijk* aan de wiskundig bekende constanten Π en e . En dat betekent dat inderdaad alle beta-deskundigen sinds de verlichting bedrogen worden door hun zintuigen. Die geleerden kunnen namelijk in 3-D nooit 2 constanten tegelijk berekenen waardoor in hun idee van de werkelijkheid verplaatsen en veranderen 2 gescheiden processen worden (Leibniz). Het gevolg is dat wat ze ook doen, altijd zal er in 3-D een hoeveelheid van $4\Delta H$ (niets) naar 2-D, of 4-D, als inductie energie ontsnappen. Onze 3-D informatie zit niet in getallen zoals de beta deskundigen denken, maar in inductie energie.

Echte kennis, zo doceerde Plato, is opgebouwd in vijf stappen waarbij het verworven inzicht in de laatste stap het hoogst haalbare is. Hij deed dat aan de hand van de voorstelling die we hebben van een cirkel die spontaan vanuit het niets in onze 3-D wereld tot leven komt. Bezieling noemde Plato dat proces waarbij hij argumenteerde dat geen cirkel gelijk kon zijn. Een cirkel op zich is namelijk geen 3-D geval en dus, zei Plato, hebben we slechts te maken met cirkels die lijken op de idee van een ware

cirkel in 3-D. Plato was een slimme man die niet voor niets 2500 jaar na dato nog steeds zeer tot de verbeelding spreekt. Hij moet dus geweten hebben dat in het beeld dat hij opriep achtereenvolgens een beschrijvend, een getalsmatig-, een energetisch-, een tijds- en een logisch element schuil ging waarop iedereen die zich vervolgens als deskundige aan zou dienen uiteindelijk onderuit zou moeten gaan. Bij ons is, zie daarvoor de algoritmes 1-4, het leeuwendeel van de deskundigen getalsmatig al onderuit gegaan, niettemin zullen we alle aspecten nog eens stap voor stap doornemen.

Eerst het beschrijvend aspect van de cirkel. Voor velen is dat de verzameling punten die dezelfde afstand hebben tot het middelpunt. Weinigen zullen daar moeite mee hebben maar het doet geweld aan aan begrippen als gelijktijdigheid en gemeenschappelijkheid bij afnemende en toenemend straal van de cirkel (Bergson, Cusanus). De ideale cirkel is in die gevallen de illusie die geschapen wordt door singulariteit H die verdwijnt op het moment dat die verschijnt: niets.

Het getalsmatige aspect van de cirkel: Leggen we de gewone 2-D en een 4-D anti-cirkel over elkaar dan blijkt er in 3-D een kleine ongelijkheid te ontstaan waardoor het lijkt dat de uitgangssituatie niet meer hersteld kan worden. De grote wiskundige Poincare rept in dit verband van een oneindige terugkeer. Maar wisselen we halverwege de beeldvorming de energieën waarmee de beide cirkels ontstaan door middel van inductie in 3-D uit, dan lost het verschil vanzelf op (zie algoritmes 1-4). Alles wat ons dan rest in 3-D is de illusie van een incomplete cirkel, geschapen naar de idee van een volmaakte 4-D cirkel die in werkelijkheid niet bestaat. Dat wil zeggen Plato had gelijk.

Vervolgens het energetisch aspect van de cirkel: Onze 3-D ruimte is als het ware een zwart gat, een di-electrisch vacuum, waarin energie als informatie tussen 2- en 4-D door middel van inductie wordt uitgewisseld. De grote wiskundige Hawking merkt dan ook terecht op dat in 3-D een kleine hoeveelheid materie weer kan ontsnappen als energie uit zo'n gat. Dat lijkt echter maar zo want halverwege die beeldvorming wordt diezelfde materie weer als 4-D energie door middel van inductie teruggebracht naar 2-D. Alles wat ons dan rest is de illusie van een onvolmaakt 3-D zwart gat als afspiegeling van een ideaal volledig leeg 4-D zwart gat. Plato had dus gelijk.

Dan het tijdsaspect van de cirkel: De mens, of meer in het algemeen, de natuur is constant op zoek naar energie. In het circulaire inductieveld van een MRI apparaat gebruikt de mens daarom *eerst* de vanuit 2-D opgewekte fossiele inductie-energie van het apparaat om *vervolgens* zijn vanuit 4-D opgewekte mening in 3-D te kunnen articuleren. Onderzoekers denken dat de primaire reactie van het apparaat duidt op een afwezigheid van vrije wil en worden dus zoals Plato al vermoedde volledig op het verkeerde been gezet door het verrassende tijdsverschil tussen mens en machine. Het probleem met MRI hier is dat onderzoekers in 3-D niet gelijktijdig energie- en tijdsconstanten kunnen bepalen.

Het logische aspect van de cirkel: Uit het voorafgaande blijkt dat we in een 4-D wereld leven en daarin bestaat geen echte 3-D cirkel. Sterker nog, de enige ideale cirkel die in 3-D bestaat is de racebaan waarop de 2-D schildpad en 4-D Achilles tegen elkaar uitkomen op het 3-D oppervlak (!) van de gesloten 4-D 3-Sphere. In de beoordeling van die voorstelling stemmen getal, lengte, tijd en logica namelijk met elkaar overeen. Neem daarvoor de singulariteit H in 3-D waarmee we de cirkel van Plato, die dus dezelfde is als de racebaan van Parmenides, gaan opbouwen. H valt daarvoor uiteen in enerzijds de reële 3-D cirkel B met gegeven positieve kinetische energie en tijd +t, en anderzijds in de virtuele 3-D cirkel C met gegeven negatieve warmte-energie en tijd -t. Vervolgens geeft B de helft van zijn kinetische 3-D warmte via inductie af aan C, waardoor halverwege C met de resterende helft van zijn (Coulomb) energie via inductie B weer kan laten samenvallen met H. Direct daarop valt C samen met HB en is het punt A weer herstelt. Dus slechts door inductie ontstaat het ideale 3-D beeld van de cirkel,

want B is de schildpad en C is Achilles. Die twee leveren dus veruit de beste benadering van de ideale 3-D cirkel, hoewel elke logica aan het ontstaan van die cirkel schijnbaar ontbreekt. Die cirkel zelf, de racebaan waar alles stilstaat, is het lege symbolische getal 0. Plato wist dat en had daarmee gelijk. En zoals gezegd komen uit dat symbool op dit moment al onze illusies.

De voorstelling van de racebaan als ideale cirkel met de belevenissen van de schildpad en Achilles heeft zich vastgezet in onze ervaring als een proces van 'framing and sensemaking'. Het frame is daarbij de racebaan waarop de voorgestelde race van de twee protagonisten, enigszins verrassenderwijs, toch in het voordeel van de schildpad kan worden gelopen. Framing en sense making met inbegrip van de verrassing is als theorie in de jaren 70 van de vorige eeuw in het leven geroepen door de organisatie psycholoog Weick. Inmiddels blijkt dat veel van onze ervaring volgens het door Weick geschetste model wordt opgebouwd. Bijvoorbeeld de zin "de stroom loopt van plus naar min terwijl de elektronen van min naar plus gaan" is als definitie te vinden in elk natuurkunde tekstboek. De zin draagt echter zoals zoveel andere processen alle aspecten van framing en sensemaking in zich, het is als illusie niets meer dan een verassend fraai luchtkasteel. Inductie ligt daarbij eerder voor de hand want als stroom kan er niets gebeuren, elk deeltje bezit namelijk een bijbehorende lading. Toch hebben wiskundigen en fysici zich met de gedachte van stroom kunnen verzoenen. Waardoor ze definitief in een wereld geraakten waar Heraclitus ze nog voor gewaarschuwd had (zie appendix ³). Wiskundigen en fysici zien de racebaan daarom als bewijsvoering uit het ongerijmde. Maar als deskundigen staan die vanaf nu dus buiten spel, nu blijkt dat onze 4-D wereld tot stand komt via energie als zijnde de bron van onze informatie. Die informatie wordt door middel van inductie als ervaring overgedragen naar 3-D. Het geeft ons het idee 3-D te zijn.

En tenslotte het platoonse, schone aspect van de cirkel: Het respecteren van alle aspecten van de cirkel zorgt er uiteindelijk voor dat we in 3-D de schoonheid van de ideale platoonse 4-D cirkel kunnen aanschouwen. Want zoals het MRI voorbeeld al duidelijk maakte, op elk moment ervaren we slechts het 'bestaan' als illusie in 3-D, in werkelijkheid bevinden we ons in 4-D. Een illusie die leterlijk tot stand komt (Parmenides) door interferentie van de vrije wil der natuur met de energie van een stationair 4-D inductie veld. Een veld dat overigens wordt gecreëerd door singulariteit H in 3-D te laten verdwijnen op het moment van zijn verschijnen. In het symbool 0 maakt singulariteit H dan plaats maakt voor de illusie van de natuur. En dan te bedenken dat Bhaskara-I 2600 jaar geleden al liet weten dat alles illusie is, voortkomende uit het getal 0.

De informatie over onze wereld zit dus in energie en niet in de getallen. Die laatste brengen de schijnzekerheid die eigen is aan het ongerijmde. De ideale wereld kan er aldus Plato niet mee worden opgebouwd. Overigens zijn de deskundigen van het westers verlichtingsdenken het daar dus niet mee eens. Omdat de natuur in 3-D interfereert met het 4-D inductieveld wordt als het ware 4-D scalaire energie vastgelegd in 2-D kinetische (met inbegrip van fossiele) energie. Die westerse 'verlichtingsdeskundigheid' heeft dus ook nog eens de eliminatie van 2-D 'geinformeerde' energie op haar geweten. Het betreft 'bevroren' 2-D kinetische informatie (lees fossiele energie) die na vernietiging weer beschikbaar komt als 4-D informatie (lees warmte). Het veroorzaakt terugloop van biologische diversiteit en toename van klimatologisch- en geologisch ongerief. De rekening daarvoor zullen we meer dan wenselijk is moeten betalen want, aldus Heraclitus, wie eenmaal in de twee wateren is gestapt, die komt er nooit meer uit.

Jan Bijman

zie eveneens [Plato en de Ouroboros \(http://www.janbijman.eu/2012a.pdf\)](http://www.janbijman.eu/2012a.pdf)

Appendix:

1) In geval van anti-afleiding wordt het negatieve 4-D energie overschot (Cal, Coulomb, (2)) als positieve 2-D surplus ener-gie (Joule, (1)) terug gekoppeld. Absoluut gezien is de surplus energie $4\Delta H$. Er gebeurt dus dus niets in deze gesloten 4-D 3-Sphere.

$$2\text{-D: } 3 \times 6\Delta H + 4\Delta H = 22\Delta H \quad (1)$$

$$4\text{-D: } -\frac{1}{2} \times (8 \times 6\Delta H - 4\Delta H) = -22\Delta H \quad (1)$$

2) Door ongerijmde interventie in 3-D zien we nu dat er schijnbaar een volumevermeerdering van $3\Delta H$ kan optreden in het 3-D oppervlak van de 3-Sphere, waardoor H schijnbaar toeneemt van $6\Delta H$ naar $7\Delta H$ (3). Tegelijkertijd zien we een schijnbare volumevermindering van $-3\Delta H$ in 4-D (4). Omdat singulariteit H in 3-D nog steeds verdwijnt op het moment dat die verschijnt - wiskundig gezien betekent het dat in geval van anti-afleiding de 0 wordt uitgezonderd - wordt H de anti-afgeleide (ook wel omgekeerde) van zichzelf. Oftewel $\ln(H)$ is de rimitieve van $1/H$ waardoor we in de gesloten 4-D 3-Sphere in plaats van één constante, twee niet gekoppelde constanten te zien krijgen: Pi en e. Die constanten behoren dus tot de gesloten 4-D 3-Sphere. We kunnen nu de empirie aan de kant schuiven. Want niets in de wis-en natuurkunde is nog a priori omdat we empirisch door één constante constant te houden vanzelf bij de andere constante terecht komen. Bijvoorbeeld de wiskundige constanten Pi en e hoeven nog slechts met de omgekeerde (anti-afgeleide) inductie energie-stap $1/4\Delta H \rightarrow 4\Delta H$ gecorrigeerd te worden om de 3-D constanten Π en e te kunnen berekenen. Hetzelfde gebeurt bijvoorbeeld als we de Joule/Calorie ratio berekenen. Die ratio is $4/3 \times \Pi$ oftewel 4.18 ($=1,33 \times 22/7$) Joule/Calorie, terwijl de empirische tekstboek ratio gelijk is aan 4.14 Joule/Calorie. Die ratio is dus gecorrigeerd voor de inductie energie ($4\Delta H \cdot 10^{-2}$). Een ander voorbeeld is de berekening van Faraday's constante die in de tekstboeken weergegeven wordt als de empirische constante 96495,3 Coulomb. Tellen we bij deze 4-D constante de inductie-energie ($4\Delta H \times 10^{-2} / 10^{-3}$ Coulomb) op dan vinden we 3-Sphere 4-D constante 96525 Coulomb. En die is zonder enige empirie te berekenen, als zijnde $10^5 / (1 - 0.036)$ Coulomb. Het getal 0.036 ($=36 \cdot 10^{-3}$) wordt bepaald door het aantal mogelijke posities van ΔH in 3-D. Onze voorbeelden laten zien dat alle fysische constanten zonder empirie te berekenen zijn. In een fysisch equivalent model kunnen we de $4\Delta H$ omkering zien als 4-D 'dragergolf' (t_{sec}) waarop modulatie van het 3-D leven plaatsvindt. De dragergolf op zich 'veegt' de 0 na elk fenomeen als soort van metrum weer "schoon" voor een volgend proces (Whitehead). Het wiskundige leeg van de 0 betekent hier dus absoluut inert leeg, oftewel niets.

$$3\text{-D: } 3 \times 7\Delta H + 1\Delta H = 22\Delta H \quad (3)$$

$$3\text{-D: } -\frac{1}{2} \times (7 \times 6\Delta H - 4\Delta H) = -19\Delta H \quad (4)$$

$$\Pi = \Pi + \frac{1}{2} \times \frac{1}{4\Delta H} \times 10^{-2} = 22/7$$

$$e = e - 4\Delta H \cdot 10^{-3} = 19/7$$

3) Heraclitus is nogal somber in zijn filosofie. Hij is tevens de man van de dichotomie die we met het symbool $>--$ aanduiden. In het voorbeeld van Na^+ kunnen we in geval van inductie vaststellen dat we een heengaande positieve stroom hebben, en tevens een teruggaande negatieve stroom (capaciteit). Alles blijft op zijn plaats en er gebeurt verder niets. Nu stappen we in 3-D in de twee stromen (interventie) waardoor er een dubbele dichotomie optreedt, we hebben per slot van rekening nu ook te maken met twee constanten. We geven die dubbele dichotomie als volgt met het symbool $>---<$ aan. Het is een universeel symbool. Bijvoorbeeld Feynman leverde het de nobelprijs fysica op, hij schilderde er zelfs zijn auto mee vol. In de biologie wordt het symbool vertegenwoordigd door de illusoire keten $>--\text{DNA}---\text{RNA}--\text{Eiwit}--<$, waarbij in 4-D informatie (in DNA) wordt opgeslagen komend vanuit 2-D eiwit, in ruil voor 4-D scalaire energie gaande als kinetische energie naar 2-D eiwit. De intermediar daarbij is inductie in 3-D RNA. Daardoor loopt kinetische inductie energie van DNA naar eiwit, terwijl tegelijkertijd scalaire inductie energie (electronen) loopt van ribosomen naar DNA.